

Arrest

nr. 349 506 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. LURQUIN
Gulden-Vlieslaan 79
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 5 december 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 januari 2026 met refertenummer 135560.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat V. LURQUIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, met Afghaanse nationaliteit, dient op 11 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 31 mei 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Ook in beroep wordt door de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd bij arrest nr. 306 038 van 3 mei 2024.

Op 3 juli 2024 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) ter kennis gebracht.

Op 10 juni 2025 huwt de verzoekende partij met M. A., van Poolse nationaliteit, in de gemeente Grimbergen.

Op 12 juni 2025 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar echtgenote M. A., in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 5 december 2025 maakt deze aanvraag het voorwerp uit van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het betreft de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12 06 2025 werd ingediend door

Naam Y.

Voornamen M. S.

Nationaliteit Afghanistan

Geboortedatum (...)2002

Geboorteplaats Say Darak

Identificatienummer in het Rijksregister (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn echtgenoot M. A. (NN (...)) van Poolse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15 12 1980

Artikel 40bis, §3 bepaalt het volgende

“§ 3 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen ”

Artikel 52, §2, 1° van het Vreemdelingenbesluit stipuleert dat “Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, ”

*Artikel 41, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld
De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum ()*

*Ter staving van zijn identiteit legt betrokkene bij huidige aanvraag de volgende documenten voor
Attest van de ambassade van Afghanistan te Brussel dd 04 09 2024 waarin wordt gesteld dat door de actuele situatie van Afghanistan de aanvragen voor een paspoort of een identiteitsbewijs momenteel worden opgeschort*

Geboorteakte van de ambassade van Afghanistan te Brussel opgemaakt dd 04 09 2024, óp naam van Y. M. S. geboren op (...) 2004

*Attest van nationaliteit van de Ambassade van Afghanistan te Brussel dd 04 09 2024, op naam van Y. M. S. geboren op (...) 2004
Afghanistan Central Civil Registration Authority, onvertaald noch gelegaliseerd*

Geen van deze attesten kan aanvaard worden als geldig identiteitsdocument

De voorgelegde attesten kunnen evenmin als plaatsvervangend worden beschouwd

De documenten bevatten geen veiligheidskenmerken. (watermerk, UV-beveiliging) noch biometrische kenmerken (behalve de foto op bepaalde documenten), waardoor de identiteit van betrokkene onvoldoende gegarandeerd is

De documenten laten niet toe de fysieke band met betrokkene vast te stellen

Bovendien bevestigen deze attesten nergens dat de aanvrager, de genaamde Y. M. S., weldegelijk betrokkene is

Opvallend aan de attesten van de Aghaanse ambassade is dat deze de geboortedatum (...) 2004 vermelden, de geboortedatum waarmee betrokkene zich initieel in België aanbood en onder deze identiteit een verzoek om internationale bescherming indiende

Een medische test op 02 03 2021 wees echter uit dat betrokkene op 02 03 2021 een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar

Aan de verklaarde geboortedatum van (...) 2004 werd bijgevolg geen geloof gehecht, betrokkene was volgens de medische test niet minderjarig, maar meerderjarig

Dat betrokkene nu opnieuw documenten voorlegt waarop wordt verduidelijkt dat zijn geboortedatum (...) 2004 zou zijn, doet in het licht van de medische test op 02 03 2021 toch vragen rijzen

Gezien de discrepantie met de medische test, kan de betrokkene met de attesten van de Afghaanse ambassade niet geïdentificeerd worden

Wat betreft het document van Afghanistan Central Civil Registration Authority dient opgemerkt te worden dat dit niet vertaald is. Zonder een beëdigde vertaling in één van de drie landstalen of het Engels, kan van de exacte inhoud geen kennis worden genomen. Bovendien is het document niet gelegaliseerd. Een legalisatie is nodig om de echtheid en de rechtsgeldigheid van de documenten na te gaan.

Betrokkene heeft op 11 02 2021 (geweigerd 31 05 2023) een aanvraag tot internationale bescherming gedaan, echter dit ontslaat hem niet van de voorwaarde om in het kader van de aanvraag gezinshereniging met zijn echtgenoot een geldig identiteitsdocument voor te leggen. Wettelijk is er geen uitzondering voorzien voor mensen die om een beschermingsstatus hebben verzocht.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat in het administratief dossier geen enkel identiteitsdocument voorhanden is, waarmee, aan de hand van de biometrische kenmerken, de fysieke band met betrokkene en bijgevolg betrokkenes identiteit kan worden geverifieerd.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig identiteitsbewijs op het moment van de aanvraag, voldoet hij niet aan de voorwaarden van artikel 40bis. Het recht op verblijf in kader van gezinshereniging artikel 40bis wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 10, 11, 22, en 23 van de Grondwet, van de artikelen 40bis en 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 12 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten van 1966, en van artikel 5, onder e), iv) van het Internationaal Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van rassendiscriminatie van 1965.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Eerste onderdeel: schending van de artikelen 40bis en 62§2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het beginsel van nauwkeurigheid, voorzichtigheid en redelijkheid. De tegenpartij motiveert haar beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Unieburger of als ander familielid van een Unieburger hoofdzakelijk door te stellen dat:

(...)

Uit de motivering van de verwerende partij blijkt dat de weigering in hoofdzaak gebaseerd is op het ontbreken van identiteitsdocumenten met voldoende beveiligingskenmerken, of van documenten die een zekere fysieke band met de verzoeker kunnen aantonen. Met andere woorden, de beslissing verwijt de verzoeker dat hij niet in staat is documenten voor te leggen die voldoen aan de Belgische identificatiestandaarden. Een dergelijke benadering miskent echter de verplichting om de situatie van de verzoeker te individualiseren en het concrete onderzoek te verrichten dat door de ingeroepen bepalingen wordt vereist.

De persoonlijke situatie van de verzoeker kan niet worden beoordeeld op basis van criteria die losstaan van zijn levensloop. De verzoeker is geboren in Kunduz, Afghanistan, in een dorp dat wordt gekenmerkt door chronische instabiliteit, het ontbreken van betrouwbare administratieve infrastructuur, een zeer hoog analfabetisme en een quasi-onbestaande toegang tot onderwijs. In een dergelijke context is het nauwelijks verrassend dat officiële documenten schaars of moeilijk te verkrijgen zijn, en dat geboortedata vaak onnauwkeurig of onbekend zijn. Zijn situatie is zodanig dat de documenten die hij heeft kunnen verkrijgen de enige identiteitsstukken zijn waarover hij beschikt. Er zij aan herinnerd dat de verzoeker zijn land op jonge leeftijd heeft verlaten, op een moment waarop hij noch de maturiteit noch het bewustzijn had om administratieve documenten, kopieën of persoonlijke archieven zorgvuldig te bewaren. Los van zijn leeftijd kan de situatie in zijn land van herkomst niet worden genegeerd. Van hem verlangen dat hij vandaag documenten voorlegt die hij nooit heeft kunnen verkrijgen of bewaren, komt neer op het opleggen van een onmogelijke voorwaarde, in strijd met de beginselen van proportionaliteit en redelijkheid.

Hoe dan ook vermeldt de geboorteakte van de verzoeker zijn geboortedatum, namelijk (...) 2004. Dit geldt eveneens voor andere officiële en formele documenten, zoals de nationaliteitsverklaring, het certificaat van ongehuwdheid, de nationaliteitsattestatie, de huwelijksakte, de verklaring van de Afghaanse ambassade te Brussel van 16 december 2025, en de verklaring van dezelfde ambassade van 4 september 2024. In dezelfde zin bevestigt een e-mail van de voormalige raadsman van de verzoeker, meester H. R., eveneens zijn geboortedatum, namelijk (...) 2004. De motivering van de tegenpartij, die gebaseerd is op de medische test, kan dan ook geen rechtvaardiging vormen voor het weigeren om de officiële documenten die door de verzoeker zijn voorgelegd in aanmerking te nemen. Een dergelijke test kan geen identiteitsbewijs vormen en kan niet primeren op documenten die zijn afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst. Het is bovendien essentieel te benadrukken dat dit soort testen per definitie benaderend is en gepaard gaat met een foutenmarge. In talrijke gevallen wordt overigens uitdrukkelijk vermeld dat het slechts om een “eerste indruk” gaat. Bijgevolg moet het argument dat gebaseerd is op de medische test worden verworpen, aangezien het wetenschappelijk zwak, juridisch ontoereikend en strijdig is met de beginselen van proportionaliteit en individualisering. In de medische test wordt vermeld dat een document de geboortedatum van de verzoeker aangeeft als (...) 2004. In dit verband moet echter worden verduidelijkt dat de beëdigd vertaler heeft vertaald op basis van de datum volgens het maanjaar. In Afghanistan functioneren de datumsystemen immers aan de hand van zowel een zonne- als een maankalender. Afhankelijk van de gebruikte conversiemethode kan er een afwijking van één dag ontstaan. Het is dan ook mogelijk dat de datum die op de taskara staat vermeld niet exact overeenstemt met de werkelijke geboortedatum. Een ander document, afgeleverd door de Islamitische Republiek Afghanistan – Ministerie van Onderwijs, vermeldt als geboortedatum: ‘12 jaar in 1395 (2016)’. Dit stemt eveneens overeen met het jaar 2004. Deze documenten zijn gelegaliseerd. Het moet worden benadrukt dat de verschillen tussen de datums die voorkomen op officiële Afghaanse documenten niet kunnen worden geïnterpreteerd als een tegenstrijdigheid die aan de verzoeker kan worden toegeschreven. In Afghanistan bestaan, zoals hierboven uiteengezet, meerdere kalendersystemen naast elkaar. In veel gevallen registreren de lokale autoriteiten niet de exacte datum, maar enkel het jaar, of passen zij een benaderende conversiemethode toe tussen de verschillende kalenders. Deze administratieve praktijken leiden vaak tot afwijkingen van één dag of meer bij de overschrijving of vertaling van documenten. Het vastgestelde verschil tussen de vermelde datums kan dan ook niet worden beschouwd als een fout of een bedoeling van de verzoeker, maar als een gevolg van de specifieke kenmerken van het Afghaanse systeem van burgerlijke registratie.

Wat betreft de door de verwerende partij aangevoerde motivering, moet worden vastgesteld dat zij haar zorgvuldigheids en nauwkeurigheidsplicht heeft geschonden door na te laten alle relevante elementen van het dossier te verzamelen alvorens haar beslissing te nemen. Deze praktijken zijn overigens bekend en

gedocumenteerd. Aangezien het dossier van de verzoeker niet concreet werd onderzocht, schendt de bestreden beslissing de artikelen 40bis en 62 §2 van de wet van 15 december 1980, evenals de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. In casu is het essentieel om alle relevante elementen in aanmerking te nemen, met inbegrip van de situatie van de verzoeker in het licht van zijn privé en gezinsleven.

Tweede onderdeel: schending van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en van artikel 22 van de Grondwet Het recht op een privé- en gezinsleven is vastgelegd in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, en in artikel 22 van de Grondwet, dat als volgt luidt (vrije vertaling) :

- « 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
3. Overheidsinstanties mogen zich niet mengen in de uitoefening van dit recht, behalve wanneer dit in overeenstemming is met de wet en het in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, voor de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ».

Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State op dit gebied blijkt duidelijk dat : "wanneer de buitenlander familie-, persoonlijke en sociale banden heeft in zijn land van vestiging en niet vaststaat dat de betrokkene dergelijke banden heeft in een ander land, de wederpartij moet, opdat de motivering van het verwijderingsbesluit als toereikend kan worden beschouwd, moet de wederpartij gedetailleerd aangeven hoe zij de belangen tegen elkaar afweegt, rekening houdend met de dwingende maatschappelijke noodzaak die zij moet vaststellen tussen het recht op eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven en de legitieme doelstellingen van bovengenoemd artikel 8, lid 2 ; dat dit met name het geval moet zijn wanneer uit het dossier elementen naar voren komen die een gunstig voorteken kunnen zijn voor de reïntegratie van de betrokkene in de samenleving van zijn land van vestiging" (C. E., arrest nr. 105.428 van 9 april 2002).

In het onderhavige geval staat niet ter discussie dat de verzoeker in België een privéleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, aangezien hij in België woont met zijn echtgenote, mevrouw A. M., met wie hij op 10 juni 2025 in België is gehuwd, zoals blijkt uit de ceremoniële huwelijksakte. Zijn echtgenote bevestigt hun relatie en legt in haar eigen woorden uit dat zij hebben besloten te trouwen, dat dit voor hen een vanzelfsprekendheid was die voortvloeit uit hun waarden, en dat zij een gezin willen stichten. Zij versterken elkaar en stimuleren elkaar om vooruit te gaan. De echtgenote van de verzoeker werkt en beschikt over voldoende inkomsten, zoals blijkt uit de verschillende loonfiches die hierbij zijn gevoegd, namelijk de loonfiches met betrekking tot haar werk bij "Attentia", maar ook die betreffende haar activiteiten bij het bedrijf UBER en bij Bsit (babysitting). Zijn echtgenote wilde uitdrukken wat deze weigering voor hen betekent, en verklaarde (vrije vertaling):

"Achter deze brief gaan twee harten schuil, een stabiel leven en eenvoudige dromen: naar het Meer van Eau d'Heure gaan om te kajakken of samen zonder angst te wandelen, reizen, kinderen krijgen. Ik kan mij niet voorstellen mijn studies of mijn leven voort te zetten zonder zijn aanwezigheid. S. M. Y. is mijn echtgenoot, een vriendelijke, gevoelige, hardwerkende en eerlijke man."

De motivering diende rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoekster, overeenkomstig haar zorgplicht en aandacht voor details. Er zij op gewezen dat de beoordeling van verzoekers recht op een privé- en gezinsleven door de wederpartij een kennelijke beoordelingsfout is en in strijd is met artikel 8 EVRM. In het arrest Rees van 17 oktober 1986 heeft het Hof van Straatsburg verklaard dat bij de vaststelling van de omvang van de op de staat rustende positieve verplichtingen rekening moet worden gehouden met een billijk evenwicht tussen het algemeen belang en de belangen van het individu, en dat de in artikel 8, lid 2, vervatte criteria op dit punt een nuttige leidraad vormen. Erkend wordt dat de overheid zich passief dient te onthouden van inmenging in de erkende vrijheid van individuen om hun privé- en gezinsleven te leiden. Soms moeten deze autoriteiten echter ook actief optreden om het individu in staat te stellen zijn gezinsleven te leiden. Zoals de Raad van State in zijn arrest van 25 september 1986 heeft bevestigd, « moet de nationale autoriteit een juist evenwicht tot stand brengen tussen de overwegingen van openbare orde die aan de regeling van de immigratie ten grondslag liggen en de niet minder belangrijke overweging van de bescherming van het privé en gezinsleven ».

De bestreden beslissing beperkt zich tot een stereotiepe vaststelling, zonder rekening te houden met de individuele situatie van de verzoeker en zonder de concrete gevolgen te onderzoeken die een terugkeer naar Afghanistan met zich zou meebrengen. Een dergelijke benadering miskent de verplichting om een geïndividualiseerde en omstandige analyse uit te voeren. Toonaangevende internationale organisaties, zoals Amnesty International, wijzen nochtans voortdurend op het voortbestaan van ernstige vormen van geweld,

schendingen van fundamentele rechten en het algemene klimaat van onveiligheid in het land. Wat de veiligheidssituatie in dit land betreft, moet eveneens worden opgemerkt dat (vrije vertaling): “Enerzijds wegens de onzekerheden die verband houden met de politieke en veiligheidssituatie, en anderzijds wegens het risico op aanslagen en ontvoeringen door de aanwezigheid van terroristische groeperingen in het land, worden alle reizen naar Afghanistan afgeraden en wordt maximale waakzaamheid aanbevolen. (...) Reizen naar Afghanistan houden uiterst hoge risico’s in en het risico op terroristische aanslagen is reëel. Elk verblijf in Afghanistan is uiterst gevaarlijk. Een terroristische aanval kan op elk moment en op elke plaats plaatsvinden, met dodelijke gevolgen. Terroristische aanslagen komen regelmatig voor, zelfs in de best beveiligde wijken van de hoofdstad.” (...) “Alle reizen naar Afghanistan worden afgeraden. Wegens de spanningen tussen beide landen zijn de landgrenzen tussen Afghanistan en Pakistan sinds 11 oktober 2025 gesloten; bovendien wordt ten stelligste afgeraden om zich naar deze grens te begeven”.

De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM evenals de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Zij moet om die reden worden vernietigd. Een dergelijk gebrek aan motivering met betrekking tot de verenigbaarheid van de beslissing met de vereisten van artikel 3 is niet alleen in strijd met de formele motiveringsplicht die op de verwerende partij rust krachtens de wet van 15 december 1980 en de rechtspraak van de Raad van State, maar ook in strijd met het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De motivering van de bestreden beslissing moet als onjuist worden beschouwd, zodat de verwerende partij haar formele motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 62 §2 en 74/13 van de wet van 15 december 1980, heeft geschonden. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM evenals de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Zij moet om die reden worden vernietigd.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing in concreto betwist, voert zij eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad merkt op dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De verzoekende partij voert eveneens de schending aan van de artikelen 10, 11, en 23 van de Grondwet, van artikel 12 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten van 1966, en van artikel 5, onder e), iv) van het Internationaal Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van rassendiscriminatie van 1965, maar zij legt op geen enkele concrete wijze uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook niet ontvankelijk.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing, met verwijzing naar de relevante wetsbepalingen, dat de verzoekende partij, om in aanmerking te komen voor gezinshereniging met haar echtgenote, haar identiteit moet bewijzen.

De verzoekende partij heeft ten bewijze van haar identiteit verschillende documenten neergelegd. In eerste instantie legt de verzoekende partij een document neer van de Afghaanse ambassade in Brussel van 4 september 2024 waarin vermeld wordt dat vanwege de huidige situatie in Afghanistan de online aanvraagprocedure voor paspoorten, identiteitskaarten (tazkira), verklaringen van goed gedrag, pensioenen, huwelijksakten en volmachten tot nader orde opgeschort zijn. Burgers kunnen via de website van de ambassade een afspraak maken voor het verkrijgen van bepaalde documenten zoals geboorteakten, nationaliteitsbewijzen en douanebewijzen.

Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij bij haar aankomst in België verklaarde dat zij niet in het bezit was van een paspoort. Wel was zij in bezit van een tazkira, die ze ook heeft neergelegd (evenwel zonder vertaling).

Daarnaast maakte zij ook een geboorteakte afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Brussel en een bewijs van nationaliteit afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Brussel, neer. Beide documenten werden gelegaliseerd hetgeen betekent dat ze naar vorm echt zijn. De legalisatie van het document bevestigt immers de oorsprong van het document. Het is dan ook kennelijk onredelijk van de verwerende partij om de echtheid van de documenten in vraag te stellen door op te merken dat er geen veiligheidskenmerken zijn aangebracht. Wat betreft de biometrische gegevens ontkent de verwerende partij niet dat deze documenten een foto van de verzoekende partij bevatten. De foto komt ook overeen met de foto van de verzoekende partij die in het administratief terug te vinden is. De Raad volgt de verwerende partij niet waar deze stelt dat de attesten niet toelaten vast te stellen dat de verzoekende partij de aanvrager is.

De verwerende partij maakt een opmerking over de inhoud van deze attesten, daar deze verwijzen naar de geboortedatum die de verzoekende partij opgaf ten tijde van haar verzoek om internationale bescherming. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er inderdaad onzekerheid bestaat over de geboortedatum van de verzoekende partij. De verzoekende partij gaf aan geboren te zijn op (...) 2004, hetgeen ook vermeld wordt op de documenten van de ambassade, doch een leeftijdsonderzoek toonde aan dat zij twee jaar ouder is. De verzoekende partij betwist niet dat er een discrepantie bestaat tussen de leeftijd die zij heeft opgegeven en die ook vermeld wordt op de attesten van de ambassade en de leeftijd die werd vastgesteld bij een leeftijdsonderzoek. Evenwel stelt zij dat er rekening dient te worden gehouden met de Afghaanse context, waarbij geboortedata onbekend of onnauwkeurig zijn.

In deze kan de verzoekende partij worden gevolgd. In de Afghaanse context is het inderdaad zo dat veel Afghanen hun geboortedatum of leeftijd niet kennen. Dit blijkt uit EUAA rapporten die de verwerende partij ook bekend zijn.

Ook al bestaat er geen duidelijkheid over de juiste geboortedatum van de verzoekende partij, kan de verwerende partij niet worden gevolgd waar ze stelt dat hierdoor niet kan worden geïdentificeerd. Het is niet omdat de geboortedatum van de verzoekende partij onzeker is, dat de identiteit van de verzoekende partij niet kan worden vastgesteld. Buiten de geboortedatum kloppen alle gegevens vermeld op de attesten van de Afghaanse ambassade en komt de foto die op deze attesten terug te vinden is overeen met de foto van de verzoekende partij in het administratief dossier.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan worden aangenomen.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 5 december 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU